

STRIJD KREET

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET LEGER DES HEILS IN NEDERLANDSCH OOST INDIË.

EDWARD J. HIGGINS, Generaal.

WILLIAM BOOTH, Stichter.

JOHANNES W. DE GROOT, Kommandant

35ste JAARGANG No. 5.

Internationaal Hoofdkwartier :
101 Queen Victoria Street, Londen E.C.

JUNI 1934.

Territoriaal Hoofdkwartier
voor Ned.-Oost-Indië: Javastraat 16, Bandoeng.

PRIJS 10 CENT

HEILIGINGS- EN OPWEKKINGS-CONFERENTIES.

„De Heere heeft groote dingen bij ons gedaan: dies zijn wij verblijd”.

Psalm 126: 3

MAGELANG.

ER is nog een jubeltoon in ons hart, als wij terugdenken aan de Conferentiedagen te Magelang. Wat was het prettig zoo veel Officieren bij elkaar te zien, die in 't bijzonder hun tijd geven voor het werk onder de inheemsche bevolking. Welk een blijmoedigen geest troffen wij aan en welk een groot verlangen om den zegen Gods te ontvangen. Dankbaar waren zij deze gelegenheid te hebben hun arbeid voor enkele dagen te verlaten en te komen luisteren naar den Kommandant en Mevrouw de Groot en ook met den nieuwen Chef-Secretaris, Luit.-Kolonel Ridsdel en Mevrouw Ridsdel, kennis te maken. De vreugde werd nog verhoogd, omdat Lt.-Kolonel Brouwer daar was en andere Staf-Officieren, vooral niet te vergeten hun eigen D.O.'s, Brigadier en Mevrouw Woodward.

Dit alles stemde prettig en met open hart om alles te ontvangen, wat ons zou worden gebracht, kwamen wij tezamen.

Den eersten avond reeds hadden wij een zeer bijzonder, want films werden vertoond van het bezoek van Mevrouw de Jonge aan de Leprozerie te Pelantoengan en ook het bezoek van Kommandant en Mevrouw de Groot aan Bali en hun ontmoeting met lepra-lijders aldaar. Elders vindt men een beschrijving van deze films, welke niet nalaten een diepen indruk te maken op allen, die ze zien. (zie pag. 4).

Zondag was een drukke en welbesteede dag, ofschoon door zware regens het voorgestelde programma niet in zijn geheel kon worden uitgevoerd. Des morgens om 8 uur werd Zondagsschool gehouden in verschillende centra. In het Chineesche Korps had Mevrouw de Groot de vreugde enkele kinderen tot Jong-Soldaat in te zegenen; in het in-

landsche Korps waren er twee jongens, die aan het slot van de samenkomst vrijwillig opstonden en naar voren kwamen om hun hart aan den Heer te geven en in de Tangsie werd ook een goed uurtje doorgebracht. Dat was dus een goed begin.

* * *

De Heiligingssamenkomst. Om half-tien bevonden we ons in het huis van Mevrouw Envoy Liem, die haar huis wederom zoo vriendelijk afstond voor de Conferentiedagen, waardoor zij een niet te schatten dienst bewees aan ons allen. Wij voelden, dat wij in een echte Leger-des-Heils-omgeving waren. Het platform, waarop Kommandant en Mevrouw de Groot met Lt.-Kolonel en Mevrouw Ridsdel plaats namen en alles in de zaal, was geschikt volgens den L.D.H. stijl. Rechts in de zaal was het muziekkorps van Krengseng opgesteld en het was ons een vreugde den eigenaar van Krengseng, den Heer Oei met zijn familie, te begroeten. Links zagen wij het Poerworedjo-Korps flink vertegenwoordigd.

De zaal was geheel bezet en er was een geest van verwachting en biddend opzien tot God.

Na het eerste lied en gebed sprak de Kommandant enkele woorden, waaruit bleek, hoe blij hij was wederom in Magelang te zijn voor het houden van deze bijzondere samenkomsten. Hij noemde enkele namen van aanwezigen, wier tegenwoordigheid ons bijzonder blij maakte; in de eerste plaats den Chef-Secretaris en Mevrouw Lt.-Kolonel Ridsdel. Een hartelijk welkom werd hun gegeven door al de makkers. Na het tweede lied hadden wij het voorrecht naar den Kolonel te luisteren, die over Zacheus sprak, den man, die zoo veel moeite deed om Jezus te zien.

Hierna zong het zangkoor van Poerworedjo een mooi lied, waarna de Kommandant een Bijbelonderwerp behandelde. Het leven in Christus werd ons voorgehouden en de mogelijkheid van reinheid des harten, van overwinning over iedere zonde voor een ieder, die dit bij Jezus zoekt.

Nauwelijks had de Kommandant zijn toespraak beëindigd, of een zuster stond op en kwam naar voren, gevolgd door een groot aantal, oud en jong, die tot den troon der genade kwamen om daar hulp bij God te zoeken. Bij sommigen ging het niet gemakkelijk, er was een zware strijd, maar God gaf ook hun de overwinning.

Halleluja!

Teleurstelling! Verandering van krijgsplan.

Dit zouden wij kunnen schrijven, aangaande den middag, want, van een marsch door de stad en een Openluchtsamenkomst op de Aloon-aloon, waarnaar wij met zooveel verlangen hadden uitgezien en waarvoor alles zoo prachtig door den D.O. was geregeld, kwam niets terecht, wegens de zware onophoudelijke regens.

Maar de Heilssoldaat moet zich goed houden en den moed niet laten zakken. Het muziekkorps van Krengseng en dat van Pa van de Steur speelden om beurten op de voorgalerij van Mevrouw Envoy Liem en toen er om half-zes geen mogelijkheid bestond, dat wij een Openluchtsamenkomst zouden kunnen houden, gingen de makkers naar binnen; en daar, onder leiding van Brigadier Woodward, werd een heerlijke bidstond gehouden. God was met ons en toen de een na de ander het hart uitstortte in gebed, kwam Gods Geest over ons. Het was een goede voorbereiding voor de avondsamenkomst, welke gehouden werd in de Sociëteit „De

Eendracht.” Hier hadden wij, trots de regen, een goede opkomst.

Hartelijk werd gezongen bij het openingslied en toen gebeden werd, dat, evenals de regen buiten neerstroomde, zoo ook Gods zegen op ons mocht neervallen, voelden wij dat waarlijk als het verlangen van ons hart.

Wij mochten heerlijke getuigenissen hooren van Broeder Oei, ook van Adjudante Kyle die hartelijk verwelkomd werd bij haar terugkeer van Europeesch verlof. Ook werden wij gezegend door het vrijwillige getuigenis van Luitenant Opi.

Daarna zong het Krengseng zangkoor een Maleische vertaling van een van de nieuwste liederen uit de Heils- en Strijdzangen en vooral de woorden: „Djangan lihat kirikan”, vonden ingang. Het was mooi!

Hierna luisterden wij met volle aandacht naar Mevrouw Kol. Ridsdel. Eerst sprak zij enkele inleidende woorden en zong als solo een koor in het Maleisch, een koor, dat zij jaren geleden in Holland had hooren zingen en steeds nog niet vergeten was. Daarna vertelde Mevrouw Ridsdel ons dat altijd treffend verhaal van den blinden Bartimeus. Hoe duidelijk werd deze gebeurtenis weer gegeven.

Daarna sprak de Kommandant ook naar aanleiding van een Bijbeltekst en ernstig noodigde hij den zondaar uit om tot Jezus te komen. Velen waren er, die daaraan gehoor gaven, waaronder een paar flinke jongens, padvindders, die de goede keuze deden.

* * *

Maandagmorgen werd de samenkomst gehouden in het huis van Mevrouw Envoy Liem. Men voelt zich daar zoo thuis; waarlijk is het Gods Huis geworden voor menig ziel.

(Zie verv. pag. 4)

Kommandant en Mevr. de Groot met den Chef-Secretaris en Mevr. Ridsdel, Officieren en makkers, gekiekt tijdens de Conferentiedagen te Magelang.

Adjudante J. O. BECK Bevorderd tot Heerlijkheid.

van Djocja, 24 April 1934.

Na dezen zag ik, en zie! eene groote schare, die niemand tellen kon, uit alle natie en geslachten, en volken en talen, staande vóór den troon en vóór het Lam, bekleed zijnde met lange witte kleederen, en palmtakken waren in hunne handen;

En zij riepen met groote stem, zeggende: De zaligheid zij onzen God, die op den troon zit, en het Lam!

En al de Engelen stonden rondom den troon, en rondom de ouderlingen en de vier dieren, en vielen voor den troon neder op hun aangezicht, en aanbaden God, zeggende: Amen! De lof en de heerlijkheid, en de wijsheid en de dankzegging, en de eer en de kracht, en de sterkte zij onzen God in alle eeuwigheid! Amen.

En een uit de ouderlingen antwoordde, zeggende tot mij: Deze, die bekleed zijn met de lange witte kleederen, wie zijn zij, en van waar zijn ze gekomen?

En ik sprak tot hem: Heere! gij weet het. En hij zeide tot mij: Deze zijn het, die uit de groote verdrukking komen; en zij hebben hunne lange kleederen gewasschen, en hebben hunne lange kleederen wit gemaakt in het bloed des Lams.

Daarom zijn zij vóór den troon Gods, en dienen Hem dag en nacht in Zijnen tempel; en die op den troon zit, zal hen overschaduwen.

Zij zullen niet meer hongeren, en zullen niet meer dorsten, en de zon zal op hen niet vallen, noch eenige hitte;

Want het Lam, dat in 't midden des troons is, zal hen weiden, en zal hun een Leidsman zijn tot levende fonteinen der wateren; en God zal alle tranen van hunne oogen afwisschen.

Openbaring 7: 9—17.

EEN LIEFELIJKE HERINNERING.

door Mevrouw Majoor Hiorth.

Bijna 18 jaar geleden ontmoette ik Adjudante Beck voor het eerst, even voor ons vertrek naar Java, in den gedenkwaardigen uitzendingsdienst, geleid door wijlen Kommandant Povlsen in Oslo I. Daarna reisden wij twee maanden tezamen op het Noorsche vrachtschip, dat ons naar Java voerde. Wij waren met ons zessen en hadden gelegenheid te over om elkaar te kennen.

Geboren en opgegroeid in de mooie Noorsche vallei kostte het Luitenant Beck wel veel moeite om zich van alles los te rukken.

Ik hoor nog haar enthousiasme als ze ons weleens naar boven riep, wanneer een schip, beschilderd met de Noorsche vlag (het was in de oorlogsjaren) gepasseerd werd.

Zij was een eenvoudig, zeer bescheiden meisje, dat heel weinig dank van zichzelf had.

Wij hielden geregeld bidstonden en bijeenkomsten aan boord en dan zong ze ook weleens haar lievelingsliederen voor ons, begeleid op haar harmonica.

Als ons toekomstig werk in het ons nog vreemde land ter sprake kwam, zei ze altijd: „Ik gevoel me zoo onbekwaam, ik heb geen bijzondere capaciteiten, maar ben tot alles bereid, want ik weet, dat de Heiland mij geroepen heeft om Zijn Naam bekend te maken onder de Heidenen”. — Dit heeft ze ook altijd op haar eenvoudige wijze uitgeleefd. Ze deed wat haar hand vond te doen, overal. Nooit klaagde ze, dat het werk haar te zwaar viel, ofschoon zij meestal niet de gemakkelijkste aanstellingen had. Ook benijdde zij niet een ander, die blijkbaar meer succes had. Altijd trachtte zij den zonnigen kant er van te zien. Haar groot plichtsgevoel bleef bij haar, ook tot het laatste toe.

Toen zij op haar sterfbed lag, herhaalde zij steeds de woorden: „Alles is wel, ik heb niets te vreezen” Ja, waarlijk, de Heer maakt alles wel! Haar strijd is voorbij, maar velen van ons zullen haar nog in liefde en met achting gedenken. Zij was een voorbeeld van trouw en toegewijde liefde. Een edele ziel, die niet tevergeefs heeft geleefd.

Zuster Willekens van Soerabaja bevorderd tot Heerlijkheid.

Na een langdurige ziekte is Zuster Willekens op den 18den Mei ontslapen in haar Heiland, in den leeftijd van 83 jaar.

Gedurende haar ziekte was zij vol goeden moed en maakte nog steeds plannen voor den tijd, wanneer zij weer zou kunnen opgaan naar de samenkomsten en aandeel zou hebben in den Strijd. God riep haar echter op voor hooger dienste, daar waar geen ziekte meer zal zijn.

De dienst om de groeve was zeer indrukwekkend en werd geleid door Majoor en Mevrouw Brandt, onder wie onze zuster verscheidene jaren had gestreden. Het waren heilige oogenblikken, toen door de stille de woorden klonken van het vers: „Ver boven aardsche zorg en pijn.” Hierna ging Mevrouw Majoor Hermes ons voor in het gebed. Enkele makkers kregen gelegenheid te spreken, w.o. Zr. L. Boulet, die onze makker zoo liefderijk verpleegd had gedurende de laatste maanden, en ons vertelde, dat de laatste woorden waren geweest: „Ja, Heer Jezus, ik kom, ik kom.”

De kinderen en enkele makkers van Korps I zongen eenige liederen, waarna deze dienst werd gesloten met het zingen van het lied „Vat Heiland bei mijn handen.”

Geve de Heer, dat elk der aanwezigen en zij, die deze regelen lezen, zullen kunnen zeggen:

„Bij het bazuingschal der engelen ben ik bereid.”

KOM NAAR HUIS.

„Kom naar Huis!” Zoo klonk de roepstem;
Een dapp're strijder lei 't zwaard hier neer;
En der Eng'len koor verwelkomt
Hem in de hemelvreugde bij den Heer.
Dank zij God! Geen strijd of lijden
Bereikt onzen makker meer.
Neen, het sterven heeft geen verschrikking meer
Voor wie den Heiland beleden;
Voor Gods Troon daarboven kroont Zijn hand hem,
Die hier den strijd heeft volstreden.

Koor:

Voorbij strijd en lijden!
Des Heeren trouwe strijder
Ging op Gods woord heen
Uit den strijd beneên
Naar 't verwinnend heir omhoog.

Eenmaal 't zwaard, maar nu de palmtak!
Eenmaal de strijd, nu de rust en vree.
Vrij van alle aardsche kluisters
Juicht hij in 't loflied van de zaalgen mee.
Wat hij opgaf hier voor Jezus,
Brengt eeuwige winst daar mee.
Leed en droefheid hier worden daar verklaard,
Opgelost wat was verborgen;
In het eeuwig zonlicht van Gods liefde
Veilig voor altijd geborgen!

Na het eerste lied ging Majoor Scheffer, die ter plaatse vertoefde, voor in gebed. Allereerst dankte de Majoor God voor Zijn onuitsprekelijke liefde, geopenbaard in Zijn Eengeboren Zoon, Die door Zijn lijden en sterven den zondaars mogelijk heeft gemaakt, kinderen Gods te worden om te zijner tijd te worden opgeroepen voor hooorder dienst, zooals dit thans het geval was met Adjudante Beck.

Vervolgens las Kapitein Muskee eenige verzen uit het bekende XXIIe hoofdstuk van het boek der Openbaringen voor, waarna Majoor Uylings een inleidend woord sprak.

De Majoor vertelde, hoe onverwacht het bericht van het heengaan van Adjudante Beck hier werd ontvangen. Lang stond hij stil bij de laatste woorden door de Adjudante gesproken, toen zij, na haar bewustzijn te hebben verloren, even weder bijkwam. „Hebt elkander toch lief”, vingen twee zuster-officieren (aan wie het toegestaan was, de Adjudante in haar laatste uren bij te staan) op uit den mond der stervende.

Majoor Hallman, Directrice van het William Booth Vrouwen- en Kinderziekenhuis, in welke inrichting de Adjudante het laatst hier op aarde

voor haar Meester had gearbeid, kreeg het woord. Zij memoreerde enkele dingen uit het leven van de thans overledene, en vertelde een verhaal, waarvan de strekking was, dat iedere volgeling van Christus in Zijn voetsporen moet treden, hetgeen Adjudante Beck in haar leven ook steeds had betracht.

Na het tweede lied bepaalde Majoor Uylings ons bij het getuigenis van den apostel Paulus in zijn brief aan de Filippensen. Hij besloot zijn toespraak met het uitspreken der hoop, dat het aan ieder der aanwezigen gegeven moge zijn, als Paulus, in alle oprechtheid te getuigen: „Het leven is mij Christus, en het sterven is mij gewin.”

Zichtbaar getroffen door het gesproken woord kwam een zuster, die kort tevoren tengevolge van een onverwacht opkomende ziekte reeds aan den rand van het graf was geweest, doch nu hersteld was, naar voren en wijdde haar leven opnieuw aan God en Zijn dienste.

Jeeceeka.

Er gebeuren vele dingen, die God toelaat, maar die wij niet kunnen begrijpen. Dat niemand sterft zonder Gods wil, dat geloovent wij wel, maar waarom neemt God menschen weg in hun beste jaren, arbeiders in Zijn wijngaard, die zoo nuttig waren voor Zijn werk, die een grooten zegen om zich heen verspreidden, die zoo noodig waren in deze wereld, terwijl anderen, oud, ziek, arm en hulpeloos, blijven leven.

Op deze vragen krijgen wij geen antwoord, maar één ding weten wij en daaraan mogen wij ons vastklemmen: God maakt geen vergissingen.

Voor Gods kinderen is de dood geen verschrikking, het is niet het einde van een leven, neen, het is slechts een poort, een tunnel, die soms wel donker lijkt, maar die ons brengt naar het eeuwige Licht van God, ja, naar God Zelf en Zijn heerlijk thuis daarboven.

Hoe verslagen waren wij niet, toen de tijd ons bereikte: „Adjudante Beck bevorderd tot Heerlijkheid!” Zoo kort tevoren nog in ons midden, in haar werk. Zij zou met verlof gaan, dat had zij noodig en zij hoopte na haar verlof weer flink aan het werk te kunnen gaan.

Maar Gods roepstem kwam en zij was bereid om te gaan naar Hem, voor Wien zij al de jaren met zoo veel liefde en toewijding had gewerkt, tot Jezus, Dien zij zoo liefhad.

Woensdag 25 April volgden wij haar naar haar laatste rustplaats in Djocja. De meeste van haar Noorsche makkers waren overgekomen en met eenige andere makkers en belangstellende vrienden van het Leger des Heils, verzamelden zij zich in de kapel van het ziekenhuis voor een korten dienst.

Op het kerkhof werd de plechtige dienst geleid door Majoor Hiorth, die voorlas uit de Openbaring, hoofdstuk 7 v. 13—17. Ernstig kwam de boodschap tot allen om bereid te zijn, wanneer God roept. Majoor Midteide zong in het Noorsch een lievelingslied van de Adjudante, en vertelde ons daarna in gevoelvolle woorden van de laatste dagen van onze lieve makker, hoe gelukkig zij was om naar huis te mogen gaan, ja hoe zij verlangde bij haar Heiland te mogen zijn.

Majoor Hallman sprak van den grooten zegen, die de Adjudante altijd en overal verspreid had en de leegte, die zij achterliet, en zij dankte haar voor het werk, dat zij met zooveel liefde en toewijding had verricht.

De kinderen van ons Javaansche Kinderhuis zongen: „Bij het bazuingschal der engelen ben ik bereid.”

Na het dankgebed, door Majoor Uylings uitgesproken, keerden wij huiswaarts, besloten door Gods genade, trouw te zijn tot aan het einde.

G. Hallman, Majoor.

Gedenkdienst gehouden te Soerabaja.

Onder leiding van Majoor Uylings werd Zondagmorgen 29 April j.l. een gedenkdienst gehouden voor wijlen Adjudante Beck, die op den 24sten dier maand zo plotseling tot heerlijkheid werd bevorderd.

De zaal was geheel bezet. Behalve Officieren en soldaten, werd opgemerkt een aantal vrienden en kennissen van de ontslapene, die blijk gaven van hun belangstelling.

„Zullen we altijd een Generaal hebben van Britsche Nationaliteit?"

Deze en andere belangrijke vragen beantwoord door
DEN CHEF VAN DEN STAF.

DE groote meerderheid van Officieren, die Groot-Brittannië verlaten voor overzeeschen dienst of terugkeeren van een verwijderd strijdperk, hebben het voorrecht een bezoek te mogen brengen aan het kantoor van den Chef van den Staf op Internationaal Hoofdkwartier. Daar zitten zij rustig neer en spreken met hem over hun werk, met voor hun geest beelden van Chineesche steden en Chilische dorpen, van Indische en Australische hutten, van Birmaansche tempels en Afrikaansche kraals, van wrakke Japansche huizen en Amerikaansche wolkenkrabbers. Officieren van vele nationaliteiten worden dikwijls door den Chef van den Staf in hun landstaal begroet. Door deze bezoekers worden de volkeren der aarde aan zijn lessenaar gebracht. En voor allen wordt gebeden — het is het gebed van een Evangelist, die zijn hart uitstort om den wille van de zondige en lijdende menschheid!

Hoe zal men dit Internationalisme ten volle kunnen begrijpen?

De Chef gaf het antwoord (in een interview met den „War Cry“-vertegenwoordiger) door er op te wijzen, dat de gedachte van een wereld-Leger des Heils geheel gebouwd was op Gods gedachten, zooals de Bijbel die openbaar maakt.

„Want alzo lief heeft God de wereld gehad.....” zei de Chef.

„Daar hebt ge de Internationale Gedachte. Die is de onze! Wij moeten de wereld liefhebben, als we volgens Gods wil willen leven. In de woorden van den stichter van het Leger: „De wereld voor Christus, Christus voor de wereld,” ligt ons leidend beginsel.

HET geheele bouwwerk van het Leger is daarop gebaseerd. Liefde voor alle menschen heeft het Leger opgebouwd en liefde drijft het voort. Terwijl het noodzakelijk is, om Orders en Reglementen te hebben, discipline en strenge contrôle, kunnen deze voorzorgsmaatregelen toch slechts functioneeren, door middel van het geestelijk ideaal, hetwelk de organisatie beheerscht.

Om deze reden gaat de Generaal, die de leidende vertegenwoordiger van de Internationale Gedachte is, naar landen als Australië en Nieuw-Zeeland, en wordt daar ontvangen met de warmte, die men van de menschen daar verwachten kan. Dan gaat hij naar Indië, naar Ceylon, en naar andere landen, wier bewoners het product van een geheel verschillend gedachten-systeem zijn en een geheel tegenovergestelde levensopvatting hebben. Toch ontvangt hij een even hartelijk welkom. Niemand, noch in Australië, noch in Indië of waar dan ook, denkt er aan, dat een Engelsman hen bezoekt. Hij is zonder nationaliteit in Christus, gelijkelijk allen menschen toebehoorende.”

* * *

„Maar hoe staat het met de praktijk achter het ideaal?” vroeg de interviewer. Hoe wordt dat gedaan? Is het Internationalisme in de praktijk niet een zeer moeilijk te bereiken iets?”

„Het is onmogelijk dit te bereiken zonder de gedachte aan God, Die de wereld liefheeft,” was het antwoord. „Onze machinerie, waardoor de Internationale Secretarissen al het overzeesche werk met elkaar verbinden, behalve dat in de Vereenigde Staten, waardoor de verschillende takken van arbeid, in dit land alle hier en elders verbonden zijn en waardoor den Generaal een eindoverzicht ter contrôle voorgelegd wordt, is ongetwijfeld een aanzienlijk stuk organisatie, maar het zou niet lang kunnen werken zonder den waren geest van toewijding aan God en de menschen.”

MAAR wat doet ge in het aangezicht van zulke problemen als koersschommelingen, economische débâcles, en een wereld van vele talen?”

„Wij bidden en werken, en worstelen! Koersschommelingen zouden een voortdurende moeilijkheid kunnen opleveren.

De financieele last van het Leger is altijd heel zwaar, omdat we geen fondsen hebben, die ons voldoende geregelde inkomsten verzekeren. Een voortdurende combinatie van geloof en werken is noodig, en perioden van economische depressie leggen een geweldigen last op de organisatie. Toch voorziet God op een zeer wonderbare wijze, zoodat we, waar we gedurende de laatste jaren, met de rest van de wereld, grootelijks beproefd zijn geweest, nergens genoodzaakt geweest zijn te sluiten. Van dat standpunt alleen bezien reeds is het Leger inderdaad een wonder van Gods onderhoudende genade!

U noemde talen,” ging de Chef voort. „Ze vormen een groote moeilijkheid, maar zij verhinderen ons werk niet. Onze menschen verrichten heldendaden op het gebied van talen. Zij gaan eenvoudig naar een nieuw land en worden de taal van de menschen daar meester. Sommige van hen leeren drie of vier talen. In Ned. Oost-Indië, bijvoorbeeld, gevoelen de Scandinavische Officieren, dat zij Engelsch moeten leeren; zij hebben ook Nederlandsch en Maleisch noodig en sommige voegen daarbij nog de talen der volkeren in Celebes.

Groote hulp is het Leger ook verleend door een zeer bekwamen staf van vertalers. De grondslag hiervoor is gelegd geworden in de eerste dagen, toen de Stichter de geheele wereld over placht te gaan en Officieren gebruikte om zijn boodschap te vertolken. Nu rijst achter die pionier-vertalers, een indrukwekkende groep van jonge taal-kenners op. Ik was in staat iets van hun werk te zien gedurende bezoeken aan Letland, Esthonië, Duitschland, Hongarije en Italië.”

* * *

„Heeft de nieuwe geest van nationalisme, welke rondwaart in de wereld, en soms onvermijdelijk ook betrekking heeft op uiterlijke methoden, invloed op de Internationale gezindheid van het Leger?”

„Neen!” Het antwoord kwam als een pistoolschot. „In zooverre het het principe van Internationalisme betreft, wordt het Leger geen jota beïnvloed! En, waar hier en daar de situatie meer uitgesproken wordt, daar zijn onze menschen meer besloten om pal te staan voor het Internationalisme van het Leger. Tegelijkertijd is het onze plicht om de wetten van ieder land in aanmerking te nemen, mits ze niet aan onze beginselen raken.”

* * *

„Maar hoe wordt dit Internationalisme levendig gehouden?”

„Want alzo lief heeft God de wereld gehad.....” haalde de Chef nog eens aan. „Dat is verreweg het voornaamste antwoord op uw vraag. Heilssoldaten trachten de menschen van de wereld te beschouwen als mannen en vrouwen, voor wie Christus gestorven is. Dan vereenigen we bovendien de afzonderlijke landen met het groote Leger, door bezoeken van Officieren, onze periodieken, verwisseling van Officieren. Ik word altijd gezegd door den geest van deze makkers, die zoo geheel en al internationaal worden. Onlangs zei ik tot een Officier, die zat op dezelfde plaats, waar gij nu zit: „Ge keert nu voor den derden keer naar Indië terug, na achttien jaren dienst daar, en ge hebt zes kinderen in Indië begraven. Hoe gevoelt ge u nu?”

„Volkomen gelukkig,” was het antwoord. „Het is Gods wil,” zei hij.

Een ander Officier, die vele jaren in Ned. Oost-Indië doorgebracht had en voor den derden keer terugging, kwam mij bezoeken. Ik zei tot haar: „Er is nu niets nieuws meer voor u in Java. Er is geen nieuwigheid meer, niets wat een verrassing voor u kan blijken. Hoe gevoelt ge u nu?”

„Slechts één ding spijt me,” zei ze. „Dit zullen m'n laatste dienstjaren zijn.”

We zonden een telegram naar een Officier, niet een jongen man, niet erg sterk naar het lichaam, zeggend, dat de Generaal wenschte, dat hij naar een verwijderd veld zou gaan, onder vreemde menschen, en vreemde omstandigheden. Het antwoord kwam terug: „Ja, bereid!”

Zoo wordt het Internationalisme van het Leger gehandhaafd — in het hart!”

* * *

S PREKEND van deze verre aanstellingen, Chef,” zei de interviewer, „hebben er niet onlangs enkele groote veranderingen, geographisch gesproken, plaats gehad? Als het Leger deze overplaatsingen beslist, houdt het dan rekening met nationale grenspalen en gevoelens, of denkt men alleen van Leger des Heils-standpunt uit?”

„Altijd Leger des Heils,” was het antwoord. „Er zijn soms wetten, de verschillende staten betreffend, die we in acht moeten nemen, maar overigens denken we internationaal. Een zeer treffend voorbeeld hiervan greep plaats toen, onmiddellijk nadat een land zich afgescheiden had van een ander en het nationale gevoel natuurlijk het toppunt bereikte, de Stichter als leider van het onafhankelijk geworden land een Officier aanstelde, die geboren was in het andere land. Het was een stoutmoedige daad, maar God heeft die grootelijks geëerd.”

„Maar houden de Heilssoldaten van andere landen evenveel van de Internationale Gedachte als wij, met de Internationale Leiders, de Internationale Kweekschool, het voortdurende gaan en komen van Officieren? Hoe staat het, bijvoorbeeld, met de Heilssoldaten in Oostenrijk en Italië, in dit opzicht?”

„Ze zijn rijker, dan u zoudt denken,” was het antwoord. „In Oostenrijk, Hongarije, Tsjecho-Slowakije, Letland, Esthonië en Italië ontdekte ik, dat, terwijl ze meer van ons afgescheiden zijn, dan geographische ligging zou kunnen aangeven, hun vat op en genegeheid voor de Internationale Gedachte zeer duidelijk naar voren kwam. Gedurende de laatste vijf jaar is de Legerarbeid in Italië bestuurd vanuit het Hoofdkwartier in Zwitserland. Dit heeft veel afzondering beteekend, geen centrale vergaderingen, en zeer zeldzame bezoeken van andere Officieren. Toch, toen ik korten tijd geleden mij onder hen bevond, bemerkte ik, dat de Italiaansche Heilssoldaten enthousiast waren voor de breede Internationale Gedachte en trotsch op hun verbintenis met makkers in andere landen.”

„Dit is alles zeer bezielend, Chef,” ging de interviewer voort. „Maar wat zoudt u aanraden als de beste manier om de Internationale Gedachte individueel levendig te houden onder Heilssoldaten, die moeten blijven in hun eigen kleine Korps, zonder een enkele gelegenheid om andere landen en volkeren te zien?”

„Dat blijven in een klein dorpje komt tegenwoordig niet zoo veel meer voor!” antwoordde de Chef glimlachend. „De menschen reizen veel meer, en ik denk, dat er groote zegeningen weggelegd zijn voor hen, die hun reis zoo kunnen regelen, dat zij het werk van het Leger in andere deelen van de wereld zien. Dan helpt ook de literatuur van het Leger heel wat. „De „War Cry”, bijvoorbeeld, is vol van nieuws over de geheele wereld, en de Legerboeken ademen alle den geest van Internationalisme. Het zou bijna

niet mogelijk zijn om een actief aandeel in het Leger te hebben, zonder ten minste een gelegenheid te hebben om internationaal te gaan denken.”

ZULLEN we altijd een Generaal van Britsche nationaliteit hebben?”

„Waarom?” was het antwoord. „Het Leger is een internationale organisatie, en de toekomstige Generaals zullen gekozen worden door den Hoogen Raad, welks leden — de Leger-Leiders van alle deelen der wereld — vrij zullen zijn om een Generaal te kiezen ongeacht de nationaliteit.

„Ik veronderstel, dat het volgende Internationale Congres voorloopig nog wel niet gehouden zal worden?”

„Dat hangt er van af,” luidde het antwoord. „We denken en praten er over, maar zolang de economische toestanden blijven, zooals ze zijn, moet het Internationale Congres wachten tot de toekomst. Maar zoodra gevoeld wordt, dat de tijden het toestaan, zullen we ongetwijfeld beginnen met onze plannen voor een groote vergadering van Alle Natiën.

„Nog één vraag, Chef, over deze groote Internationale Gedachte — is het noodzakelijk, dat zij die nationale karakteristieken, die zooveel kleur en interessants verleenen aan de wereld, verwoest? Ik bedoel, bijvoorbeeld, dat een echte Chinees veel kleuriger is, dan een Chinees in Westersche kleedij, die Engelsch spreekt en tracht te leven volgens Engelsche denkbeelden.”

„Zoover het 't Leger betreft,” zei de Chef, beseffen wij de noodzakelijkheid van de handhaving van alles wat besloten ligt in het bevel, gegeven aan Commissioner Booth-Tucker door den Stichter van het Leger — „Tucker, kruip in hun huid!” We hebben een groot respect voor de ras-eigenschappen der volken, die we trachten te bereiken. Ons doel is alles te bewaren wat goed is in de nationale zeden en gewoonten en individualiteit, niet hun verschillende eigenschappen uit den weg te ruimen, maar alle volkeren der aarde te verbinden in één groote familie — want alzo lief heeft God de wereld gehad.”

STRIJDLIED.

Komt, voorwaarts in den heiligen strijd
Met moed en vast vertrouwen!
't Is Jezus Zelf, Die ons geleidt
En op Wiens hulp wij bouwen.
Nu de kruisbanier geplant!
Laat ze wappren door het land
Ten teeken van redding voor allen!

Hoe talrijk ook de vijand is,
Wij wank'len niet noch wijken,
Want God, Wien niets onmogelijk is,
Doet ons het doel bereiken.
Blijft getrouw steeds aan uw Heer!
Juicht en zingt, Zijn naam ter eer;
Hij zal wis tot zegepraal ons leiden.

Te leven hier op aard' alleen
Tot redding van 't verlorne,
Is in het heilig voetspoor treën
Van 's Vaders Eengeboorne.
Onverpoosd hen opgezocht,
Die Hij met Zijn bloed eens kocht,
Opdat zij met ons zich verblijden!

Wij willen trouw en dapper zijn
En zullen niet vertragen,
Door Jezus' kracht steeds sterk en rein,
Geloovig alles wagen.
Onzen Koning zij de macht,
Roem en eer steeds toegebracht,
Die ons kwam van zonde en schuld verlossen!

BERICHT! ZAL AFTREDEN.

BER A.S. AFTREDEN.

Op den eersten Mei 1934 overhandigde de Generaal, in overeenstemming met de voorzieningen van de „Army's Act of Parliament” en de Stichtingsacte, de volgende officieële kennisgeving aan den Chef van den Staf:

Internationaal Hoofdkwartier,
London E. C. 4.
den 1sten Mei 1934.

aan Commissioner Henry William Lapp,
Chef van den Staf van het Leger des Heils,
1000 Avenue Victoria-street 101, LONDON.
E. C. 4.

Met gebruikmaking van het bepaalde in artikel vier van de „Army's Act of Parliament” van 1931, deel ik U mede, dat het in mijn bedoeling ligt mijn verantwoordelijkheid van Generaal van het Leger des Heils op den 1sten November a.s. neer te leggen.

(w.g.) EDWARD J. HIGGINS.

IN VERBAND MET ZIJN AFTREDEN.

„Strijkreet” van mijn kennisovereenstemming met de wettelijke bepalingen, dat ik iets meer belangrijke stap, aangeduid in de

ben mij in 1929 door den Hoogen opvolging van wijlen Generaal Lapp, bij het aannemen van die belangrijke positie te kunnen bekleeden

kele maanden geleden, een zeer belangrijke des Heils, over de geheele wereld inger aan te blijven. Zorgvuldig maar, na twee uiterst bekwame maanden, met betrekking tot de mogelijke verlenging zou toestaan, was ik bereid en mijn besluit, om tegenover de Generaal, te handhaven.

de verklaring af te leggen — dat de Heilssoldaten uit alle deelen van onze Hemelsche Vader moge zijn van dienstbaarheid, waarlangs de jaren die voorbij gingen.

Inrichting, in iederen tak van de komende maanden, dat den mensch. Zekerlijk zal Hij, die verantwoordelijk zijn voor zal voortleiden tot nog grooter

groeten aan alle Heilssoldaten,

omst is sterk en onwankelbaar.

EDWARD J. HIGGINS.

mijn Heil, voor wien
is mijn Levenskracht,
n?”

(Psalm 27 : 1.)

STIL ZIJN. — EEN VERNIEUWING VAN KRACHT.

DOOR MEVROUW KOMMANDANT DE GROOT.

„Zwijgt voor Mij, gij eilanden! en laat de volken de kracht vernieuwen”.

Jesaja 41 : 1.

MEEL goeds wordt er in de wereld tot stand gebracht door spreken, mits, wat gezegd wordt, goed, waar, oprecht en tot nut is. De gave van te spreken kan niet genoeg gewaardeerd worden; zij is één van de machtigste wapens in de hand van het mensdom. Dientengevolge is de verantwoordelijkheid, van het in het bezit zijn van zulk een gave, zeer groot en het verkeerd gebruik daarvan is te vergelijken met het onheil, teweeggebracht door onuitbluschbare vlammen vuurs.

Zoals de Apostel Jacobus 't beschrijft, is het wel aan te nemen, dat hijzelf op een of andere wijze geleden had tengevolge van kwaadspreken.

Jezus Christus gaat zelfs verder en verklaart aldus: „Maar Ik zeg u, dat van elk ijdel woord, hetwelk de menschen zullen gesproken hebben, zij van hetzelfde zullen rekenschap geven in den dag des oordeels.” Matth. 12 : 36.

Wie zal de proef kunnen doorstaan? Geen wonder, dat de Apostel Jacobus zegt: „Indien iemand in woorden niet struikelt, die is een volmaakt man”.

Wanneer al het kwaad, verdriet en verlies, veroorzaakt door slechte, valsche en nuttelooze praatjes, er niet waren, dan zou de wereld er heel anders uitzien. Veel meer vreugde zou er zijn en de menschen zouden meer vertrouwen in elkander kunnen stellen.

Hetzelfde beginsel is van toepassing op het gebied van den godsdienst. De religieuze Brahman, de fanatieke Mohammedaan, de nog onovertuigde, die slechts den naam draagt van een Christen te zijn, deze gebruiken een vorm van gebed, terwijl bij het afratelen van de woorden, de gedachten met heel iets anders bezig zijn.

Meer dan ooit hebben wij het noodig om stil te zijn. Zelfs waarlijk goede en oprechte Christenen beseffen, dat, wanneer zij niet waken en bidden en een bepaalden tijd nemen om stil te zijn voor God, hun geestelijk leven verslapt, en in onbewaakte oogenblikken of door den druk van omstandigheden, of drukke discussies, bemerken zij, dat zij hun kracht verloren hebben.

Een onderwijzer, die geen orde kan houden in zijn klas, teneinde de aandacht van zijn pupillen te hebben, zal het nooit ver brengen. Stil zijn is een eerste vereischte, slechts dan is aandacht en concentratie mogelijk.

Groote mannen en vrouwen hebben steeds de noodzakelijkheid van het stil zijn in hun ziel voor God gevoeld en hebben daarom hiernaar gestreefd.

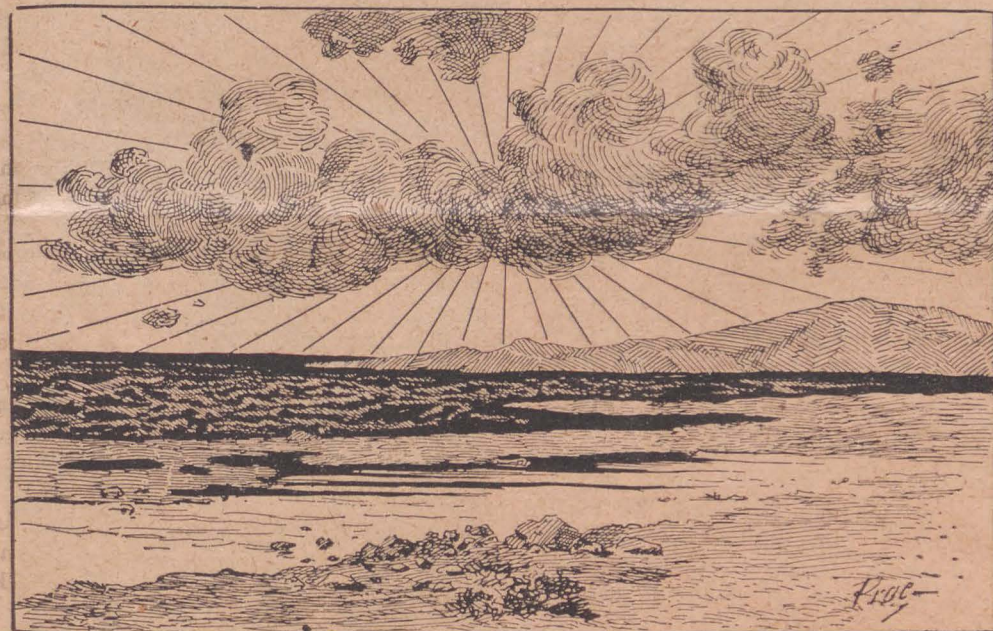
Abraham leidde een betrekkelijk stil leven, in tenten wonende en toezicht houdende over zijn familie en het vee. Toch placht hij in den stillen nacht uit te gaan — weg van zijn tenten — van de menschen, zelfs van zijn eigen vrouw — weg naar een plaats, waar hij en zijn God ongestoord samen konden zijn. Daar bevond hij zich, zwiingend, luisterend, wachtend op nieuwe kracht om te kunnen volharden in het geloof in oogenblikken, wanneer zijn ziel beproefd werd met de vraag: „Hoe lang nog?” (voordat de belofte vervuld zal worden). Na deze gemeenschap met God keerde hij dan terug, versterkt, om met vernieuwde hoop de toekomst in al haar eentonigheid, tegemoet te gaan. Hij, de vader des geloofs, vond kracht in het stil zijn voor God.

Wij denken aan Mozes, de grootste maatschappelijk, tevens geestelijk Leider, die de wereld ooit heeft gekend.

Het was niet aan het Hof van Farao, dat hij leerde om stil te zijn; daar kreeg hij andere lessen, die hem tot groot nut waren — maar het was in de woestijn, gedurende de 40 jaren als herder. Daar was het, dat hij den God van Israël leerde kennen als zijn eigen persoonlijken God, zijn Vader en zijn Vriend en de stille uren van gebed en overpeinzing waren voor hem het dagelijksch brood. Later zien wij hem den berg Horeb opgaan om daar alleen te zijn met zijn God. — Hij werd zwaar beproefd, tot wanhoop toe gedreven door het opstandige, weerspannige volk, dat hij leiden moest. Doch hij wist, waar hij opnieuw wijsheid, geduld en kracht voor zijn ziel en lichaam kon vinden.

Nooit zou hij alles hebben kunnen doorstaan door enkel te praten of te bevelen, indien hij ook niet geleerd had stil te zijn voor God. Niet alleen boven op den berg Sinai, maar ook in de vallei, was zijn ziel stil voor God, om naar Hem te luisteren, waardoor zijn kracht vernieuwd werd.

Jozua had deze les van Mozes geleerd. Eens was hij met hem medegegaan naar den berg Sinai, dragende zijn waterzak voor hem en 't was daar, dat Jozua geïnspireerd werd door zijn voorbeeld.

„O God, Gij zijt mijn God! ik zoek U in den dageraad; mijne ziel dorst naar U”. Ps. 63 : 2.

Als Saul, de welbekende jongeman, die zoo schitterend begonnen was, slechts was doorgestaan met de stille uren aan God te wijden, dan zou het heel anders met hem gegaan zijn. Zijn voorbeeld is voor ons een ernstige waarschuwing.

Over Koning David wordt gesproken als „de man naar Gods hart”. Zijn leven was vol afwisseling en avonturen. Maakte hij dan geen vergissingen, of had hij geen tekortkomingen en zwakheden, dat men van hem zulk een merkwaardig getuigenis gaf? Ja, zeker, doch indien wij lezen, hoe hij vervolgd werd en telkens vluchten moest van de eene plaats naar de andere, dan zullen wij ook tegelijkertijd zien, dat hij immer tijd vond om alleen te zijn met zijn God. In de Psalmen wordt dit bevestigd en een jubellied klinkt door zijn Psalmen heen — „Mijn ziel wacht op den Heere, meer dan de wachtters op den morgen!” Ps. 130 : 6.

Ten koste van alles zocht hij zijn God in de stille uren en zijn kracht werd daardoor vernieuwd.

En wat zullen wij zeggen van de andere mannen Gods? Daar is Daniël, die liever zijn leven prijs gaf dan zijn gemeenschap met God in het gebed. De

vreeze Gods bevrijdde hem van vrees voor de menschen.

In de stille vallei van de Tigris — tusschen de mirteboomen, was de plaats, waar Zacharia gewend was tot den Heer te gaan in het gebed en op die plaats openbaarde God Zich aan hem in visioenen.

Niet iedereen is in de gelegenheid om buiten, in de omgeving van de mooie natuur, naar Gods stem te luisteren. Het komt er echter niet zoo zeer op aan, waar wij zijn, maar God ziet naar de verhouding van onze ziel tot Hem. Hij wenscht, dat wij stil zijn, opdat het hart, dat vaak zoo mat, vermoeid en leeg is, nieuwe kracht kan ontvangen. In zulke schoone woorden geeft Jesaja ons het getuigenis van zijn eigen ervaring: „Die den Heere verwachten, zullen de kracht vernieuwen”.

Wij moeten daaraan behoefte hebben en het verlangen daarnaar zal ons in de goede richting brengen. Als men zich hongerig gevoelt, dan heeft men voedsel noodig; als onze ziel dorst heeft, dan is er een zoeken naar het levend water. Niemand onzer bereikt ooit een hooger peil in het geestelijk leven, indien daaraan geen behoefte meer is.

Zelfs onze Meester, de Heer Jezus Christus, ging weg van de schare van 5000, welke Hij zoo juist van voedsel had voorzien. Hij vermeed applaus en populariteit en zocht de eenzaamheid op den berg, teneinde daar alleen te zijn met Zijn Vader, om de kracht te vernieuwen, die Hij had uitgegeven. Hij wilde opnieuw vervuld worden met de kracht van boven, teneinde in staat te zijn den strijd van den volgende dag te aanvaarden.

Onze Heiland Jezus Christus had daaraan behoefte.

WAAROM U EN IK NIET ?

Schoon, lieflijk uur van stil gebed,

Dat uit der wereld zorg mij trekt,

Tot 's Vaders Troon wijst gij den weg

Waar ik Hem al mijn nooden zeg!

Als droefheid kwam en wanhoopsnacht,

Vond steeds mijn ziel weer nieuwe kracht;

Vaak werd 'k uit satan's strik gered

Door 't heerlijk uur van stil gebed.

SEMARANG.

Zaterdag 5 Mei 1934.

De warme, tropische zon maakte, dat het reeds 's morgens om half tien te Semarang erg heet was en toen wij de zaal van de Loge binnentraden was deze voor ons een koele, aangename schuilplaats. Voor de ziel, zoowel als voor het lichaam, zochten wij dezen morgen een schuilplaats, de plaats, waar wij verkwikking en nieuwe krachten konden opdoen voor ons geestelijk leven.

De Kweekschool te Bandoeng.

Zending-Leeraar Tescher sprak tot ons over het bevel van God aan de kinderen Israëls, om voorwaarts te gaan, en gaf uit eigen ervaring goeden raad om dit bevel na te komen. Degenen, die uit hun gewone, drukke, dagelijksche werk waren uitgebroken om deze samenkomst bij te wonen, zullen zeer zeker geen spijt daarover hebben gehad, want het was een goed uur, en Gods dichte tegenwoordigheid werd door velen ervaren.

Des avonds om 7 uur was de Logezaal, waar de films over Pelantoengan en Bali vertoond zouden worden, aardig bezet. Alvorens de Kommandant een aanvang maakte met zijn bekende Lezing over de reis naar Bali, werden twee der aanwezigen in de gelegenheid gesteld eenige woorden tot de vergadering te richten.

De eerste was de Inspecteur van den Dienst van Volksgezondheid, Dr. H. G. Gomperts, die uiting gaf aan zijn volle tevredenheid over de verpleging en goede zorgen der melaatschen te Pelantoengan. In enkele, welgekozen woorden dankte hij het Leger des Heils voor zijn veel omvattenden en zegenrijken arbeid, maar in het bijzonder was zijn dank aan degenen, die onder de melaatschen van Pelantoengan arbeiden.

Na een lied van enkele Zuster-Officieren, werd Dr. Pilon — zoo juist van Europeesch verlot teruggekeerd, en pas benoemd tot Geneesheer van het Ooglijders-Hospitaal te Semarang, — aan de vergadering voorgesteld. De Kommandant heette den Dokter hartelijk welkom, waarna Dr. Pilon zelf het woord nam. Hij zeide, het een eer te vinden, het werk, dat voor zoovele jaren en met zulk een buitengewoon succes door Dr. Wille was verricht in het Ooglijders-Hospitaal, voort te zetten. Het deed aangenaam aan van den Dokter te mogen hooren, dat hij overtuigd was van Gods leiding in deze, en dat hij er vreugde in zou vinden zijn beste krachten aan de belangen van de patiënten van het Ooglijders-Hospitaal te wijden.

Na een lied werd de film van Pelantoengan op het doek gebracht. Majoor Strandlund, de ontwerper van de film, lichtte de verschillende gedeelten toe, en met groote belangstelling werd het bezoek van Mevrouw de Jonge, echtgenoot van den Gouverneur-Generaal, aan Pelantoengan, gevolgd.

Toen naderhand de film over Bali vertoond werd, was het contrast heel duidelijk te zien. De patiënten te Pelantoengan worden verpleegd en verzorgd, maar de arme patiënten van Bali hebben niemand, die zulk werk voor hen verricht. De Kommandant heeft besloten te blijven pleiten voor deze arme menschen, die niet voor zichzelf kunnen vragen. De aanwezigen waren zeer onder den indruk van alles, wat zij gezien en gehoord hadden, en het was stil in het Lokaal, toen de vergadering uiteen ging.

Zondag.

Zondagmorgen was de samenkomst in handen van Mevrouw Kommandant de Groot en Mevrouw Kolonel Ridsdel. Beide spreeksters behandelden een Bijbelwoord, en, zoowel van het verhaal van Jacob, aan wien een nieuwe naam werd gegeven, als van het gebeurde in den Tempel, toen de geldwisselaars door den Heer uitgeworpen waren, werd nieuw licht, en rijke zegeningen ontvangen.

Voor de laatste samenkomst der Conferentie, welke Zondagavond gehouden werd, was de zaal goed bezet. Reeds bij den aanvang

MEER CONFERENTIE-NUUWS.

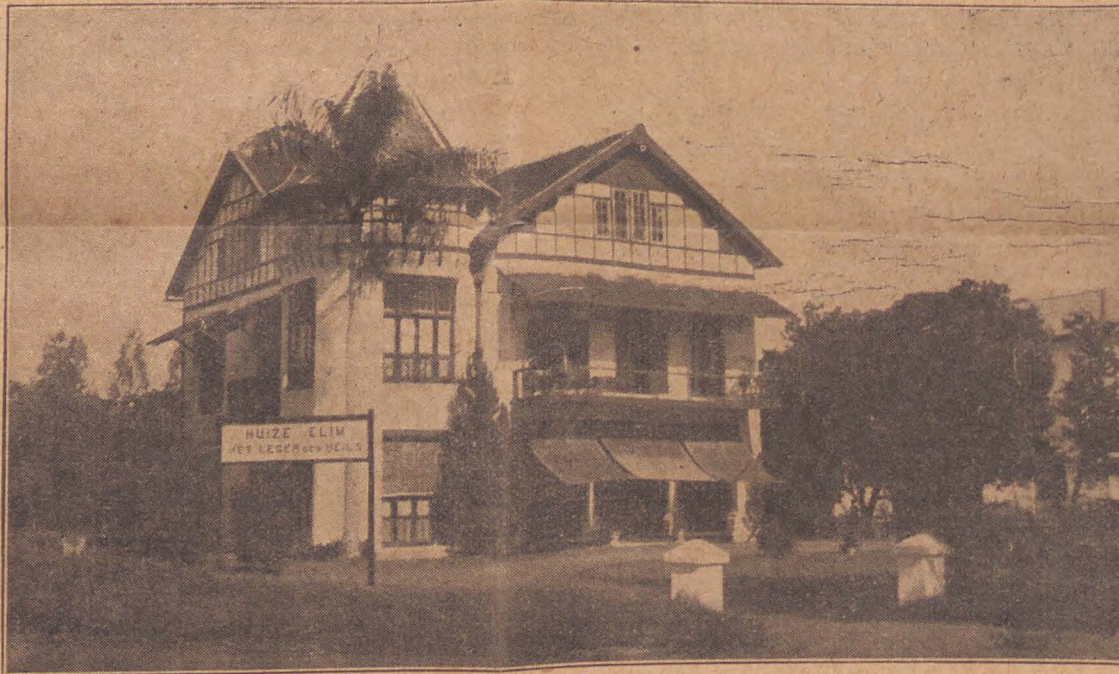
HET LEGER DES HEILS GAAT STEEDS VOORWAARTS TEN STRIJD.

was Gods Geest duidelijk kenbaar in ons midden. Na de opening luisterden wij naar een krachtig woord van den Kommandant, die de aanwezigen bepaalde bij de liefde van God, welke in Jezus Christus is geopenbaard. Ds. Kreutsberg werd door den Kommandant ingeleid, en wij mochten luisteren naar een duidelijke uiteenzetting van „Gelukzoekers”. Er zijn velen, die geluk zoeken, ja, bijna iedereen zoekt het, maar, helaas zijn er betrekkelijk weinigen, die het vinden. Sommigen maken een langen omweg, en als beeld, werd de verloren zoon gebruikt. Hoe velen zijn er niet, die meenen het geluk in een ver land te vinden? Maar, zooals de Kommandant aanhaalde, is het ware geluk alleen in Jezus te vinden.

De meisjes van ons Tehuis in Oengaran zongen een mooi lied, waarvan de woorden duidelijk uitgesproken werden. Nogmaals werden wij er bij bepaald dat de liefde van God eindeloos groot is, en toen de uitnodiging door den Kommandant werd begonnen, stapte een jonge man dadelijk op om aan de Zondaarsbank neer te knielen en daar vergeving en geluk bij Jezus te vinden. Hij werd spoedig door anderen gevolgd, die eveneens neerknielden en om verlossing baden.

De Conferentiesamenkomsten waren voorbij, maar de vreugde bleef, want wij hadden zielen zien komen tot den Heer, en „Een ziel is meer waard dan alle schatten der aarde.”

Ark.

Huize Elim te Semarang voor Crisis-Werkloozen.

BATAVIA.

Berichten, omtrent ontvangen zegeningen in andere plaatsen, deden ons vol geloof uitzien naar de Conferentiesamenkomsten te Batavia.

Het begin was op Zaterdagavond in de Kwitang Kerk, welwillend voor dit doel afgestaan.

De Kommandant nam direct de leiding in handen en krachtig werd het openingslied gezongen, waarna Mevrouw Brigadier Lebbink en Majoor Strandlund ons voorgingen in het gebed. Hierna sprak de Kommandant een inleidend woord van welkom en dank aan Ds. Ubbels, die voor dezen avond de bijzondere spreker zou zijn. Tevens werd een hartelijk welkom gegeven aan onzen nieuwen Chef-Secretaris, Lt.-Kolonel en Mevrouw Ridsdel, die beiden gelegenheid kregen tot ons te spreken. Uit hunne woorden bleek, dat zij met geheel hun hart naar Nederlandsch-Indië zijn gekomen en niets anders verlangen dan, door Gods genade, tot zegen te mogen zijn en het Evangelie te brengen van Jezus en Dien gekruisigd.

Na het zingen van een solo, door Mevrouw Kapitein Palstra over de liefde van den Heiland, werd het woord door den Kommandant aan Ds. Ubbels gegeven. Zijn onderwerp had hij genomen uit het boek van Job naar aanleiding van het vers „Gewen u toch aan Hem en heb vrede.” (Job 22 : 21). Wij voelden, dat Gods Geest in ons midden was en dat Hij Zijn werk deed aan menige ziel.

Zondag.

De Heiligingssamenkomst. Welk een groot voorrecht was het om op dezen dag te mogen opgaan naar deze bijzondere samenkomsten. Bij het eerste lied voelden wij de aanraking van Gods Geest, Die ons deed verlangen naar een hart als de sneeuw wit en rein. Er werd gebeden om zulk een hart te verkrijgen. Het tweede lied, voerde ons naar den Kruisberg, waar onze Heiland stierf, door Wiens offer volkomen redding mogelijk is voor een ieder, die gelooft.

Beziel door Gods Geest sprak de Kommandant tot ons van dezen Heiland, Die op aarde de hongerigen spijzigde en Die nog dezelfde is; Hij is 't, Die de hongerige ziel kan voeden, Die ziele dorst kan lesschen, Die heeling brengt aan 't gebroken hart en Die voldoet een ieder, Die tot Hem komt.

Na een solo van Mevrouw Kapitein Palstra, bracht Mevrouw Kommandant de Groot een heerlijke boodschap over de beloning van het geloof. Zóóals het de weduwe van Zarfath ging, die in het geloof deed, wat haar door den profeet Elia geboden werd n.m. door het laatste voedsel, dat zij had, aan hem te geven, ofschoon zij niet wist, vanwaar het volgende maal te verwachten was voor haarzelf en haar zoon en wonderbaar door God in haren nood werd voorzien, zóó zal het ons gaan. Wij hebben niets te vreezen, als wij ons maar slechts houden aan hetgeen Jezus in Zijn Woord heeft neergeschreven, het Woord, waardoor Hij Zich

Daarna werd de samenkomst met dankgebed gesloten, terwijl de Geest des Heeren voortwerkte aan de harten van hen, die Hem nog niet hadden binnengelaten.

Maandag.

Het was iets bijzonders een samenkomst op een Maandagochtend te houden en wij mogen wel zeggen, dat wij een buitengewonen zegen ontvingen. Mevrouw Kommandant de Groot, die, bijgestaan door Lt.-Kolonel en Mevrouw Ridsdel, de leiding had, ging ons voor in gebed en bad om een onvergetelijken zegen. De Kolonel las ons een gedeelte voor uit den brief aan Petrus, betrekking hebbende op de groote verdrukking, waarvoor wij echter niet bevreesd behoeven te zijn.

Een lied werd gezongen, waarna Mevrouw Kolonel Ridsdel tot ons sprak. Zij bepaalde ons bij het moeilijke, maar toch zoo heerlijke werk om hindernissen, moeilijkheden, zorgen, verdriet enz. weg te ruimen in Gods kracht, een werk, dat altijd is geweest en altijd zijn zal, de moeite waard om te verrichten.

In deze samenkomst mochten wij duidelijk de stemme Gods vernemen en met geheel ons hart zongen wij het laatste lied:

Jezus, Gij mijn kracht en leven,

Maak een eeuwige scheiding nu,

Tusschen mij en deze wereld,

'k Wensch te zijn geheel voor U.

Majoor Strandlund ging ons voor in een dankgebed voor de vele zegeningen, die ons deel waren geweest. Gode alle eer!

De laatste samenkomst van deze Conferentiedagen werd gehouden in de Rehoboth Kerk te Meester-Cornelis, door het Bestuur welwillend hiervoor aan ons afgestaan.

Als we voor de laatste samenkomst staan, hebben we het gevoel, dat wij daarvan zooveel mogelijk moeten ontvangen en zoo was het ook in dit geval. Wij mochten ons verblijden in een zeer goede opkomst. Hartelijk werd het eerste lied door allen meegezongen, waarna Kapitein Palstra en Mevrouw Brigadier Lebbink Gods zegen afsmeekten.

De Kommandant sprak enkele woorden van dank aan God voor de kansen en gelegenheden ons gegeven om voor Hem te werken en uitte den wensch, dat ook dezen avond zielen voor den Heer zouden worden gewonnen.

De meisjes van het Meisjeshuis zongen hierna een mooi lied.

Verschillende Officieren werden door den Kommandant gevraagd hun getuigenis te geven; gevoelvul werd gesproken over de leiding Gods in hun leven. Een tweede lied werd door Majoor Strandlund uitgegeven en toen sprak Adjutant Lehmann van Hem, namelijk Jezus, Die als de dauw des velds, verfrissing en bemoediging brengt aan onze ziel.

De Kommandant richtte enkele woorden tot Zending Vermeer, die 30 jaren werkzaam is geweest voor zijn Meester en wenschte hem nog veel zegen toe. Hierna werd den Zending gevraagd tot ons te spreken.

Het woord door hem gebracht was naar aanleiding van Matt. 25 v. 32: „En voor Hem zullen alle volkeren vergaderd worden.” Het waren ernstige woorden, waarin duidelijk werd voorgesteld hoe Jezus komen zal om te oordeelen, om te scheiden de schapen van de bokken, maar, wanneer de zondaar, zooals de verloren zoon zich bekeeren wil en tot den Vader komen, mag hij er zeker van zijn, dat een hartelijk welkom hem gegeven zal worden.

In aansluiting hierop liet de Kommandant het lied zingen: „Hoor de stem van Jezus roepend, Kom beladen ziel, Kom nu!” en bij deze teedere uitnodiging kwamen 8 zielen tot den Heer. Dank God! Hij is een verhoorder der gebeden.

Het was een heerlijk slot van een reeks gezegende samenkomsten.

OFFICIEELE MEDEDELINGEN.

Aanteekeningen van den Chef-Secretaris.

Lt.-KOLONEL D. RIDSDDEL.

INTERNATIONAAL HOOFDKWARTIER.

Bevorderd tot Heerlijkheid:

Mrs. Commissioner Mary Booth-Tucker.

Bevorderingen en aanstellingen:

Lt. COMMISSIONER GEORGE TROTH van het Internationaal Hoofdkwartier, bevorderd tot Commissioner en aangesteld als „Chancellor of the Exchequer” aan het I. H. K.

LT. COMMISSIONER EDWARD J. PARKER, Nationaal Secretaris voor de Vereenigde Staten van Amerika, bevorderd tot Commissioner.

LT. COMMISSIONER ALEX M. DAMON, Territoriaal Leider van het Zuider-Territorie in de V.S. van Amerika, bevorderd tot Commissioner.

KOLONEL JOSEPH BARR, Territoriaal Leider van Korea, bevorderd tot Lt. Commissioner.

HENRY W. MAPP, CHEF VAN DEN STAF.

***

TERRITORIAAL HOOFDKWARTIER.

Bevorderd tot Heerlijkheid:

Adjudante JOHANNA OLIVE BECK, in opleiding gekomen van Oslo, Noorwegen, in Maart 1912, te Djokja op 24 April 1934.

Bevorderingen:

Tot Majoor:

Stafkapitein B. Neddermeijer
Adjutant Chr. Schulz *
Adjutant C. Koning
Kommandeur E. Pettersson

Tot Adjutant:

Kapitein N. Hansen *
Kapitein E. Hansen
Kapitein E. Mensinga

Tot Kapitein:

Luitenant A. Kerkhoven

Tot Luitenant:

Kadet Luitenant A. Zitter

Aanstellingen:

Majoor C. Hallman naar Kinderhuis Bandoeng (In bevel).

Majoor H. G. Veenhuis naar Vrouwen- en Kinderziekenhuis Soerabaja (In bevel).

Adjutant M. Karrenbeld naar Meisjeshuis Batavia (In bevel).

Kapitein R. Oechsle naar Tehuis voor Soc. Arbeid Batavia.

Luitenant M. Hans naar Batavia II (Ass.).

J. W. DE GROOT,
Kommandant.

Bandoeng, April 1934.

„Het gebed is het ruischen der wieken van de engelen, die op weg zijn om ons de zegeningen des Hemels te brengen. Heeft het gebed zich in uw hart ontvlamd, dan zult gij den engel in uw huis zien.”

Spurgeon.

Onze Leiders.

De Kommandant is teruggekeerd op Hoofdkwartier, na zijn zware tournee vol-eindigd te hebben. Verschillende plaatsen werden bezocht, waaronder Magelang, Semarang en Batavia. Behalve de samenkomsten vroegen ook vele andere belangrijke zaken zijn aandacht, doch dat onze Leider op bijzondere wijze ondersteund werd, was duidelijk merkbaar.

In de afgelopen maand heeft de Kommandant zijn 65sten geboortedag mogen herdenken. Niet alleen van de zijde der Officiëren en makkers, doch ook van autoriteiten en Legervrienden ontving hij blijken van hartelijk medeleven. De Officiëren van Bandoeng kwamen in den vroegen morgen voor het huis van den Kommandant enkele liederen zingen en treffend was het te zien hoe hecht de band is, die er bestaat tusschen onzen Leider en zijn Officiëren. Moge de Heer hem nog lang sparen om ons voor te gaan en aan te sporen in den arbeid in deze gewesten.

Conferenties.

Hoe waar is het, dat Gods Geest niet afhankelijk is van het aantal menschen. Dit hebben wij ervaren in de bovengenoemde Conferenties, waar vooral de morgensamenkomsten uren hadden, waarin God Zichzelf sterk openbaarde en vele wonderbare overwinningen behaald werden. Kapitein Harding Young, Malang, schrijft over de gezegende nawerking der gehouden Conferenties het volgende: „We hadden Zondag druk bezochte samenkomsten. Een man, die, hoewel diep overtuigd, de Conferentiemeetings niet durfde bijwonen, omdat hij zich niet wilde buigen, kwam 's avonds in onze zaal en werd heerlijk gered. Nieuwe bekeerlingen zonden hun kinderen naar de jeugdsamenkomsten en vijf kinderen knielden neer en gaven hun hart aan den Heer.”

Adjutant en Mevrouw Ramaker.

Onze lieve makkers hebben ons verzocht langs dezen weg de Officiëren en makkers hartelijk dank te zeggen voor de vele blijken van medeleven en sympathie in hun geleden verlies. God heeft hen wonderbaar gesterkt en vertroost.

Onze zieken.

Adjudante Karrenbeld, die juist was aangesteld als directrice van het Meisjeshuis te Batavia, moest plotseling in het ziekenhuis worden opgenomen. We hopen, dat haar ziekte niet van ernstigen aard zal blijken te zijn en dat zij spoedig in staat is terug te keeren naar het werk dat haar lief is.

Het is ons een vreugde te vernemen, dat Mevrouw Adjutant Poutiainen, na een maand te Paloe te zijn verpleegd, weer naar de Kalawara-Kolonie is kunnen terugkeeren. Hartelijk was het welkom, dat zij van haar man en de Kolonisten ontving.

Ook Kapitein de Jonge heeft het ziekenhuis kunnen verlaten en is weer teruggekeerd naar het Divisie-Hoofdkwartier te Magelang, waar hij Brigadier Woodward assisteert.

Bevorderingen.

We wenschen de pas-bevorderde Officiëren van harte geluk: de Majors Neddermeijer, Schulz, Pettersson en Koning en de Adjutants Mensinga, N. Hansen en E. Hansen.

We danken God voor den trouwen en toegewijden arbeid, die onze makkers in de afgelopen jaren hebben verricht. Moge het vertrouwen, dat de Leiders in hen hebben, hen aanmoedigen en aansporen met dien arbeid voort te gaan!

Tijdens de Conferentie in Semarang bevorderde de Kommandant Luitenant Kerkhoven tot den rang van Kapitein. Ook Kdt.-Luitenant Zitter werd bevorderd tot Luitenant. God zegene onze kameraden!

Op reis naar het Vaderland.

Majoor Koning, Adjutant en Mevrouw Johannessen en Adjudante Roemers bevinden zich thans in volle zee. We wenschen hun een aangenaam verlof toe, temidden van familieleden en vrienden.

Bevorderd tot Heerlijkheid.

We ontvingen bericht van Internationaal Hoofdkwartier, dat Mrs. Commissioner Booth-Tucker opgeroepen is tot hooger dienst. Zij was tezamen met ons Soldaat van het bekende Korps, Clapton Congress Hall, in London. Zoowel vóór, als na het heengaan

van Commissioner Booth-Tucker (welbekend op het zendingsveld) nam zij een actief aandeel in den openbaren arbeid van het Leger — in haar vaderland en overzee.

Ook Majoor Broome, de vader van Mevrouw Adjutant Hansen van Medan, is na een korte ziekte heengegaan. De Majoor en ik werkten eenige jaren tezamen op het Emigratie-Departement te Londen. Ik heb vele prettige herinneringen aan deze dagen behouden. Enkele jaren geleden moest de Majoor wegens gezondheidsredenen den actieven dienst verlaten.

Moge de Heer de nagelaten betrekkingen troosten en sterken!

***

Een dezer dagen ontvingen wij bericht, dat Mevrouw Envoy Liem te Magelang haar jongsten zoon Gustaaf onverwachts door den dood heeft verloren.

De Envoy is een van de steunpilaren van onzen arbeid te Magelang. Moge de Heer haar dicht nabij zijn!

PINKSTERSAMENKOMSTEN

geleid door Majoor en Mevrouw Loois.

Pinkstermorgen vond ons eendrachtiglijk bijeen met de makkers van Bandoeng II.

Reeds bij het zingen van het eerste lied: „Daal als in tijden van ouds op ons neer, Heiligen Geest”, gevoelden wij het bijzondere van deze samenkomst.

Het was het ernstig verlangen naar een frisschen Pinksterzegen, dat ons aller hart vervulde en tot uiting kwam, zoowel in de gezamenlijk gezongen gebedskoren, als in het biddend smeeken om een krachtige openbaring van Gods Geest.

In de hieropvolgende toespraak, wees Mevrouw Majoor Loois er ons op, dat, waar een bekeering van 3000 hier waarschijnlijk niet zou plaats vinden, wij toch met kracht wilden pleiten en gelooven, al was het dan maar voor 3 zielen.

De Majoor, zich gedragen wetende door ons aller gebed, bracht op duidelijke wijze het woord Gods aan de hand van het volgende: „Hebt gij den Heiligen Geest ontvangen nadat gij geloofd hebt?”, en deed ons begrijpen, dat niet altijd de komst van dezen Derden Persoon in de Goddelijke Drieëenheid gepaard behoefte te gaan met bovennatuurlijke verschijnselen, maar dat Deze kan komen in elk hart, dat geloovig dezen zegen verbeidt.

Rijk gezegend keerden wij huiswaarts en toen wij wederom bijeen waren in de avondsamenkomst gevoelden wij ons alsof wij in 't geheel niet weg geweest waren, zoo beheerschte ons nog de des morgens ontvangen zegen.

Maar nu was het doel zielen tot verlossing te brengen en op blijde wijze werd daartoe getuigd en gezongen van eigen bekeering, zoowel door de makkers van het Korps als door de kadetten en alhoewel dit vrijmoedig en met handgeklap geschiedde nam het geenszins iets weg van den ernst van de boodschap, die hierna, door den Majoor gebracht werd, naar aanleiding van de woorden: „Mijn Geest zal niet in eeuwigheid twisten met den mensch.” Deze Goddelijke Geest werd ons nu voorgesteld als Degene, Die ons altijd weer tot bekeering maant, maar Wiens geduld ook grenzen kent en Halleluja, de drie zielen waarvoor wij ingegaan waren, kwamen. Prijst God!

Welk een wonderbare gebedsverhooring, drie zielen voor den Heer. Ons geloof werd niet beschaamd. God heeft op dezen Pinksterdag wederom bewezen te zijn een Hoorder der gebeden.

Ook in de samenkomst, den volgende morgen, in Bandoeng I, was deze getrouwe God als ongeziene Gast aanwezig en het waren heilige oogenblikken toen Hij zijn Geest bij vernieuwing deed nederdalen in de harten van zeven onzer kameraden, die onder tranen dezen zegen zochten, geknield aan de heilginstafel.

Eere zij Zijn Naam.

J. v. d. Zouw,
Kadet-Sergt.-Majoor.

Zelfverloochenings-Aanvraag

HEEFT U REEDS BIJGEDRAGEN ?

Wie helpt het Leger des Heils in deze buitengewone omstandigheden van malaise, zorg en druk, de helpende hand uit te strekken aan allen, die steunt behoeven, zonder onderscheid van landaard of godsdienstige richting ?

Uw gave zal dankbaar worden aanvaard door de(n) kollektant of door het Hoofdkwartier te Bandoeng.

BOEKHANDEL VAN HET LEGER DES HEILS. Javastraat 16, Bandoeng.

NIEUWE ZENDING BOEKEN.

Het blijde offer.

Levensschets van Stafkapiteine Kate Lee.
Door Mevrouw Commissioner Carpenter. Prijs f 2.30.

Het beste voor het hoogste.

Levensherinneringen van Mevrouw Celestine Oliphant-Schoch. Prijs f 2.50.

God in de Schaduw.

door Hugh Redwood. Prijs f 2.50.

Het stille streven.

door Hugh Redwood. Prijs f 0.60.

SOERABAJA 2 EN 3.

Bezoek van Majoor Hiorth.

De buitengewone samenkomsten, geleid door Majoor Hiorth, brachten veel zegen, waarvoor wij God allen lof en dank brengen.

Zaterdagavond reeds hadden wij een goed begin met een Soldaten-samenkomst, waar bij Adjudant en Mevrouw Johannessen, pas van Celebes aangekomen om met Europeesch verlof te gaan, tegenwoordig waren en door hun lied en getuigenis deden zij, ons aller hart goed.

Zondagmorgen vroeg werd een samenkomst door den Majoor gehouden in het Tehuis voor Crisis Werkloozen te Pasar Toeri, waar, door gebed, zang en getuigenis, getracht werd zegen te brengen aan de inwoners.

De volgende samenkomst op het programma was een Heiligingssamenkomst in Korps Soerabaja 3, waar twee makkers ingezegend werden tot Heilssoldaat.

's Middags om drie uur was de Majoor in de Gevangenis, waar, achter de hooge muren en gesloten deuren, 100 menschen gaarne luisterden naar de blijde boodschap van bevrijding van de zonde door Jezus Christus.

Welk een groot contrast vindt men tuschen deze menschen en de groote scharen, die voorbij gaan, heen en weer, doeleloos, zorgeloos, onverschillig, anderen weer bedrukt en bezorgd. Voor dezen hadden wij ook dezelfde boodschap en daarom stonden wij, een groepje Heilssoldaten, om 5 uur op de Passar, waar een groot aantal vol aandacht luisterde naar de getuigenissen en liederen en naar het Evangelie hun in hun eigen taal gebracht door Majoor Hiorth.

Een dergelijke samenkomst werd ook om 7 uur gehouden vóór onze zaal te Sidodadi, onder leiding van Br. Andreas van Semaroen, gevolgd door een gloedvolle verlossingssamenkomst in de zaal, weer onder leiding van Majoor Hiorth. Het was ons een groote vreugde drie Padvinders te zien neerknielen aan de zondaarsbank om hun leven aan God te geven.

Maandagavond bevonden we ons in de zaal voor een bijzondere samenkomst, n.l. een J.L. Demonstratie, waarin de Padvinders en Padvindsters en de kinderen van de Zondags- en dagscholen een welgeslaagd programma uitvoerden. Het was een genotvolle avond voor allen, die daarbij tegenwoordig waren en de oefeningen en liederen, ten beste gegeven door onze jonge menschen, zullen niet licht vergeten worden. Zoiets doet ons naar meer daarvan uitzien.

Hierna luisterden wij naar het slotwoord van den Majoor. Wij vonden het eigenlijk jammer, dat zijn bezoek nu was afgelopen, maar wij zijn dankbaar aan God voor den zegen en de verkwikking, die tot onze zielen kwamen.

H. Mathews,
Kapitein.

WARE SCHOONHEID.

„Is zij niet allerliefst,” riep iemand uit, toen zij de beeltenis zag van een meisje, dat om haar schoonheid beroemd was. Maar toen de levensgeschiedenis van het schoone meisje werd gelezen, was het gemakkelijk te zien, dat ze in 't geheel niet allerliefst was. Het was alleen maar de schijn, want zij bezat geen van de eigenschappen van ware lief-taligheid; zij was niet waarheidlievend noch trouw; in geen enkel geval kon men op haar rekenen. Haar schoonheid ging niet verder dan de huid, dus de oppervlakte. Ze miste alle schoonheid van inborst en karakter.

Dit is de schoonheid, die wij allen kunnen verwerven. Sommigen onzer hebben veel strijd, om de zonde van zorgeloosheid te overwinnen; of van onbetrouwbaarheid of overdrijving. Maar als we trachten oprecht en waar te zijn in ons leven, zal de ware schoonheid op ons gezicht te lezen zijn, zelfs als onze gelaatstreken niet mooi zijn.

STRIDKREET

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET LEGER DES HEILS IN NEDERLANDSCH OOST INDIË.

ZONDAG, 29 April, werden Brigadier en Mevrouw Palstra, alsook Kapiteine Oikkonen in Korps Bandoeng I verwelkomd. De leiding van deze welkomstsamenkomsten berustte bij den Financieel-Secretaris en Mevrouw Brigadier Lebbink.

Brigadier en Mevrouw Palstra zijn voor de meeste onzer makkers geen onbekenden en het bericht van hun aanstelling tot hoofd van het Militair Tehuis te Bandoeng, met daarevens het toezicht over al de Militaire Tehuizen van het Leger des Heils in Nederlandsch-Indië, werd dan ook met vreugde begroet.

Kapiteine Oikkonen is kortelings uit Finland gearriveerd en te Bandoeng, in het Kinderhuis, gestationneerd.

De morgensamenkomst was goed bezocht en onder de aanwezigen bemerkten wij Adjudante Karrenbeld, die zoo juist terug is gekeerd van haar reis door Zuid-Sumatra.

Nadat het eerste lied gezongen en Mevrouw Adjudant Tichelaar ons voor was gegaan in gebed, las Brigadier Lebbink uit het Woord Gods, om vervolgens de Brigadiers Palstra hartelijk welkom te heeten mede

Majoor Veerenhuis met de Kleuters van het Meisjeshuis, Batavia.

namens den Kommandant en het Korps. Hij hoopte, dat zij beiden een zegenrijke arbeid mogen hebben in hun nieuwe aanstelling. Het luide applaus onderstreepte op ondubbeltzinnige wijze de welkomstwoorden van Brigadier Lebbink.

Adjudante Karrenbeld kreeg alsdan gelegenheid om te spreken over de zegeningen, die zij had ontvangen bij het verrichten van haar werk als kollektante in Zuid-Sumatra, waarna Mevrouw Majoor Hiorth de beide nieuw aangekomenen hartelijk toesprak.

Vervolgens nam Mevrouw Brigadier Palstra het woord, om uiting te geven aan haar vreugde weder terug te zijn in Bandoeng, ofschoon het haar wel hard was gevallen de vriendschapsbanden, te Semarang aangeknoopt, te moeten verbreken. Zij verhaalde van haar gezegenden arbeid, niet alleen in het Ooglijdershospitaal, maar ook daarbuiten en in het bijzonder in verband met de reclassering. Het werk in Semarang was haar lief, maar, waar God roept, daar wil zij gaan en thans wil zij ook hier, in dezen voor haar zoo nieuwen werkkring, haar best doen een zegen voor velen te zijn.

Ook Brigadier Palstra was blij wederom in Bandoeng te zijn, niettegenstaande ook hem het afscheid zwaar viel. Als hij de voorbijgegangene periode in zijn leven naging, dan kon hij niet anders dan vol blijdschap getuigen, dat God hem overvloedig gezegend heeft in zijn arbeid. En evenals de psalmist het deed, vroeg hij zich af: „Wat kan ik den Heere vergelden voor al Zijne weldaden?” Het eenige, wat hij kan en wil doen, is zijn toewijding aan God hernieuwen.

Hierna ging Brigadier Lebbink over tot verklaring van het Bijbelgedeelte, dat hij voorgelezen had, waarbij hij stil bleef staan bij de woorden van onzen Heiland, gesproken tot Zijne visschende discipelen: „Steekt af

naar de diepte.” Heel duidelijk zette de Brigadier uiteen, hoe men bij alles, wat men verrichten wil, niet oppervlakkig te werk moet gaan, doch diep moet doordringen tot de kern der zaak.

Gods Geest sprak tot onze harten en aan het einde van deze samenkomst kwam een ziel tot Hem om vergeving van zonde en hernieuwden twee zusters haar toewijding aan God.

De avondsamenkomst mocht zich ook in een zeer goede belangstelling verheugen. Kapiteine Oikkonen was hierbij tegenwoordig.

Na opening der bijeenkomst door zang en gebed, waarbij Gods tegenwoordigheid gevoeld werd, kregen verscheidene makkers gelegenheid een paar woorden van welkom te richten tot de nieuwe Officiëren.

Op de haar eigen wijze heette Adjudante Koning, de directrice van het Kinderhuis, zoowel de Brigadiers Palstra als Kapiteine Oikkonen, hartelijk welkom. Zij was er van overtuigd, dat de Kapiteine spoedig thuis zal zijn in haar nieuwen arbeid. Over de komst van de Brigadiers Palstra was zij zeer

AFSCHEID MAJOOR VEERENHUIS.

Wij hadden het voorrecht om op Zondagmorgen, 13 Mei j.l., een bijzondere samenkomst te hebben onder leiding van Brigadier Beckley. Wij waren er van overtuigd, dat de Heer in ons midden was, want wij werden allen rijkelijk gezegend.

't Trof mijn hart, toen de moeders gelegenheid kregen hun kind aan God op te dragen, terwijl het lied gezongen werd: „Red, o Heiland onze kinderen.” De Brigadier nam de kleintjes één voor één in de armen en droeg ze in het gebed op aan God. Het deed het hart der moeders goed, toen Majoor Veerenhuis enkele woorden tot haar sprak. Daarna werden wij bepaald bij de geschiedenis van Hagar en Ismaël.

„Ja, waarlijk, op dat oogenblik gevoelden wij, dat de Heilige Geest tot ons sprak.

's Avonds werd wederom een samenkomst gehouden, waarin Adjudante Karrenbeld werd verwelkomd en wij afscheid namen van Majoor Veerenhuis. Tevens werden twee meisjes tot Heilssoldaat ingezegend.

Na gemeenschappelijk gezang en gebed, werden deze twee zusters verzocht naar voren te komen en terwijl de vlag boven haar ontplooid werd, zongen zij: „Ik Wil U volgen, o mijn Heiland”, waarna Brigadier Beckley een zegen afvroeg.

Daarna kregen wij enkele afscheidsgetuigenissen met 't oog op 't vertrek van Majoor Veerenhuis. Wij danken God voor hetgeen zij gedaan heeft in het Meisjeshuis.

Nadat de meisjes een vaarwellied gezongen hadden, sprak de Majoor ons enkele woorden van afscheid toe, waardoor wij versterkt en bemoedigd werden.

Ten slotte las Brigadier Beckley ons eenige woorden uit den Bijbel voor, waarna de samenkomst met dankgebed werd gesloten.

Dit zal een onvergetelijke dag voor ons zijn, want de Heer was met ons.

P. Clifford.

AFSCHEID MAJOOR C. C. KONING.

Zondagavond, 6 Mei j.l., hadden wij onder leiding van Brigadier en Mevrouw Lebbink de vaarwelsamenkomst van Majoor Koning. Vijf en een half jaar lang is zij een zorgende moeder geweest voor de 75 kinderen, die in het Kinderhuis een Tehuis vonden.

Adjudante Brooks, haar getrouwe helpster, sprak woorden van dank en waardeering. Zij vertelde, dat de Majoor niet alleen zorgde voor het voedsel en de kleeding der kinderen, maar zij voedde hen op en droeg zorg voor deze kinderzielen. Het eerste en laatste van den dag was „de kinderen”. Ook dankte zij de Majoor voor de hulp en het voorbeeld haar persoonlijk gegeven.

De kinderen zongen een mooi lied van afscheid onder leiding van Zuster Kern.

Kadet-Sergeante Fransen dankte de Majoor voor al de liefde en trouwe zorgen aan haar bewezen, maar bovenal voor den geestelijken steun, dien zij in haar had.

Mevrouw Majoor Loois vertelde, dat Majoor Koning de Zondagsschool te Semarang was begonnen in den tijd, dat de Majors Loois daar woonden. Ook hun kinderen bezochten de Zondagsschool en dit had tot uitslag, dat de Majors de vreugde mochten smaken, hun kinderen tot den Heer te zien komen.

Daarna sprak Majoor Schulz nog enkele woorden van afscheid en nu was het woord aan onze vertrekkende zuster.

Majoor Koning vertelde, hoe dankbaar zij was voor de jaren, die zij in het Kinderhuis had doorgebracht. Eén van de kinderen strijdt nu als Officier en met vreugde en belangstelling slaat zij haar gade. Een andere is Kadet in de Kweekschool, twee zijn kandidaten en nog andere zijn Korpskadetten en Jongsoldaten.

Van harte wenschen wij de Majoor een goede reis en een welverdiend verlof in het Vaderland toe.

MARCONI'S MOEDER.

Iemand vertelde, dat toen Marconi als jongen aan 't experimenteeren was, zijn vader ongeduldig werd. Hij vernietigde het electriche apparaat, waaraan zijn jongen tijd en geld verknoeide, zoals hij zei. De moeder maakte een veilige schuilplaats, die men alleen door haar slaapkamer bereiken kon. Ongehinderd en alleen werkte haar jongen daar aan zijn groote plannen.

We vragen ons af: „Hoeveel is de wereld aan deze Moeder verschuldigd?”